

Regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van _____, nr. 2023-0000201920, tot wijziging van de Regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen in verband met de herziening van het invorderingsstelsel

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

Gelet op de artikelen 17c en 24b van de Algemene Kinderbijslagwet, 41 en 55 van de Algemene nabestaandenwet, 17e en 24b van de Algemene Ouderdomswet, 20b van de Toeslagenwet, 36b van de Werkloosheidswet, 2:61 en 2:69 van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, 65 van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen, 57b van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, 79 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en 33b van de Ziektewet, 27a, elfde lid, van de Werkloosheidswet en 22, 24, vijfde lid, 35, vierde lid, en 37 van de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen;

Besluit:

ARTIKEL I

De Regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1, onderdeel r, komt te luiden:

r. *vermogen*: vermogensrechten, onroerende en roerende zaken. Niet als vermogen wordt in aanmerking genomen:

1°. bezittingen in natura die naar hun aard en waarde algemeen gebruikelijk zijn dan wel, gelet op de omstandigheden van de persoon en het gezamenlijk huishouden, noodzakelijk zijn voor de huisraad, dan wel voor beroepswerkzaamheden waarmee in levensonderhoud wordt voorzien, waarvan de dagwaarde per zaak € 1 200,00 of minder bedraagt;

2°. het vermogen gebonden in de woning met bijbehorend erf, als bedoeld in artikel 50, eerste lid van de Participatiewet, voor zover dit minder bedraagt dan het bedrag, bedoeld in artikel 34, tweede lid, onderdeel d, van de Participatiewet;

B

Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:
  1. Het UWV en de SVB verlenen uitstel van betaling voor ten hoogste 36 maanden. De vordering wordt gedurende die periode in termijnen ter hoogte van de volledige aflossingscapaciteit betaald of verrekend.
2. Het tweede lid komt te luiden:
  2. Het UWV en de SVB kunnen, in afwijking van het eerste lid, uitstel van betaling verlenen conform een voorstel van de schuldenaar indien:
    - a. de schuldenaar uiterlijk zes weken na bekendmaking van een beschikking tot betaling van de vordering een gemotiveerd voorstel indient; en
    - b. het voorstel inhoudt dat de gehele vordering binnen 36 maanden, eventueel door middel van periodieke betalingen of verrekeningen, wordt voldaan.
3. Het derde lid komt te luiden:
  3. De periodieke betaling of verrekening voor een periode van maximaal 60 maanden wordt gesteld op een bedrag lager dan de volledige aflossingscapaciteit indien:
    - a. de schuldenaar met aanwending van zijn volledige aflossingscapaciteit niet in staat is de vordering binnen 36 maanden te voldoen, en;
    - b. periodieke betaling of verrekening gedurende 60 maanden leidt tot dezelfde voldoening van de vordering in totaal, dan betaling of verrekening gedurende 36 maanden van het op grond van het eerste lid verkregen bedrag.
4. Het vierde lid komt te luiden:
  4. Indien het UWV of de SVB hebben vastgesteld dat de schuldenaar na uitstel van betaling en bij aanwending van zijn volledige aflossingscapaciteit de vordering niet volledig zal kunnen voldoen, kunnen het UWV en SVB de schuldenaar verplichten zijn vermogen aan te wenden zodat een zodanig gedeelte van de vordering binnen zes weken wordt voldaan.
5. Het vijfde en het zesde lid vervallen, onder vernummering van het zevende lid tot het vijfde lid.

C

Artikel 4 vervalt.

D

Artikel 5 wordt als volgt gewijzigd:

1. 'van de artikelen 3 en 4' wordt vervangen door 'van artikel 3'.
2. '€ 52,-' wordt vervangen door '€ 25,-'.

E

Artikel 6 vervalt.

F

Artikel 8 vervalt.

G

In artikel 10 wordt 'De artikelen 3, 4 en 8 zijn' vervangen door 'Artikel 3 is'.

H

Artikel 11 komt als volgt te luiden:

1. De regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen, zoals luidde op 31 december 2023 blijft van toepassing ten aanzien van een verplichting tot betaling van een vordering die is vastgesteld vóór 31 december 2023.
2. Het UWV en SVB kunnen op verzoek van de schuldenaar de verplichting tot betaling van een geldsom die is vastgesteld vóór 31 december 2023 herzien conform de regels geldend na inwerkingtreding van deze regeling.

I

Artikel 11a vervalt.

ARITKEL II

Deze regeling treedt in werking met ingang van 1 januari 2024.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

C.E.G. van Gennip

Toelichting

I ALGEMEEN

1.1 Inleiding

De Regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen (hierna te noemen: de Regeling) regelt de wijze waarop het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en de Sociale verzekeringsbank (SVB) omgaan met de invordering van bedragen. De Regeling is van toepassing op de vorderingen van een uitkeringsinstantie op een schuldenaar die kunnen ontstaan bij de uitvoering van de sociale zekerheid. Zowel vorderingen als gevolg van een schending van de inlichtingenplicht als andere vorderingen vallen onder deze Regeling. Onder het invorderingsbeleid vallen onder andere de wijze van inning, de termijn waarvoor uitstel van betaling kan worden verleend door de uitvoeringsinstantie en de bijbehorende periodieke betalingen of verrekeningen en de hoogte van de aflossingscapaciteit die ingezet dient te worden voor het aflossen van de schuld.

1.1.1. Voorgaande systematiek van invorderen

In de Regeling zoals deze luidde voorafgaand aan deze wijziging werd een onderscheid gemaakt tussen vorderingen als gevolg van een overtreding van de inlichtingenplicht en overige vorderingen, zoals leningen. Bij vorderingen als gevolg van een overtreding van de inlichtingenplicht werd een betalingstermijn van 12 maanden aangehouden, en bij het vaststellen van de periodieke betalingen of verrekeningen werd gebruikgemaakt van de volledige aflossingscapaciteit. Als de schuldenaar niet in staat was om de vordering binnen 12 maanden te voldoen, gold de verplichting om het aanwezige vermogen aan te wenden. De betalingstermijn van 12 maanden kon slechts worden verlengd als de schuldenaar ook na aanwending van vermogen niet in staat was om de vordering binnen die termijn te voldoen. Bij overige vorderingen werd een betalingstermijn van 36 maanden aangehouden, waarbij er ook meer mogelijkheden waren om de hoogte van de periodieke betalingen of verrekeningen te verlagen.

De betalingstermijn van 12 maanden voor vorderingen ten gevolge van een schending van de inlichtingenplicht raakte mensen soms hard in hun inkomenssituatie, zo blijkt uit onder andere signalen vanuit de uitvoeringspraktijk. Om verdere hardvochtige gevolgen voor mensen te voorkomen, heeft de minister van SZW in 2021 een opdrachtbrief verstuurd aan UWV en de SVB. In deze brief geeft de minister opdracht om voor alle vorderingen een termijn van 36 maanden aan te houden. Een langere termijn voor uitstel van betaling geeft meer ruimte om op een lagere aflossingscapaciteit af te lossen. Daarnaast vraagt de minister de uitvoering niet langer de schuldenaar te verplichten zijn vermogen aan te wenden als hij de vordering niet binnen de gestelde termijn kan voldoen. De Kamer is geïnformeerd over deze opdrachtbrief in de Stand van de Uitvoering sociale zekerheid van juli 2021.¹

1.1.2. Noodzaak van de Regeling

De maatschappelijke visie op sanctioneren, het terugvorderen van onverschuldigde betalingen, zoals te veel of onterecht ontvangen uitkering, en het innen van bestuurlijke boetes is sinds een aantal jaar aan het veranderen.

---

¹ Kamerstukken II, 26448 nr. 652.

Voortschrijdend inzicht leert dat het invorderen van schulden zonder aanzien des persoons kan leiden tot toenemende financiële problemen en een verergering van eventuele reeds bestaande schuldenproblematiek. Dit leidt tot een uitzichtloze situatie voor de burger en toenemende kosten voor de maatschappij. Om deze redenen is het noodzakelijk om het invorderingsbeleid in de sociale zekerheid te moderniseren. Hiermee sluit de Regeling ook aan bij de staande praktijk sinds het versturen van de opdrachtbrief. De Regeling staat niet op zichzelf, maar vormt samen met reeds geldende wetgeving zoals de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en de socialezekerheidswetten een kader voor het invorderingsbeleid in de sociale zekerheid.

1.2 Hoofdpijnen van het voorstel

1.2.1 Uitgangspunten

Het invorderingsbeleid beschrijft hoe UWV en de SVB sanctiebesluiten en terugvorderingsbesluiten uitvoeren. Invordering heeft een maatschappelijk doel; voor het behouden van de solidariteit die de basis van het stelsel vormt en het financiële draagvlak van het bredere systeem, is het van belang dat UWV en de SVB te veel of onrechtmatig betaalde uitkering terugvorderen en opgelegde boetes daadwerkelijk innen. Als er teveel uitkeringen onrechtmatig worden verstrekt, wordt het bredere systeem onbetaalbaar en kunnen mensen die het nodig hebben niet meer ondersteund worden.

Tegelijkertijd is het niet de bedoeling dat de wijze van invorderen mensen in de problemen brengt, bijvoorbeeld vanwege omstandigheden in de persoonlijke sfeer of een reeds bestaande schuldenproblematiek. Er dient aandacht te zijn voor de individuele situatie van de schuldenaar en ruimte in de regelgeving om afspraken te maken over een betaalregeling die past bij die situatie. Het uitgangspunt daarbij is dat de betalingsbereidheid groter is als de uitvoering in overleg treedt met de schuldenaar over de termijn en de aflossingscapaciteit.

Daarnaast is een uitgangspunt van de Regeling dat het invorderingsbeleid van uitkeringsinstanties in de sociale zekerheid niet gericht is op het toevoegen van leed. Daarom maakt de Regeling in beginsel geen onderscheid in de wijze van invordering op basis van de mate waarin de burger zelf verwijtbaar is voor het ontstaan van de vordering. Wanneer een burger terecht komt in het invorderingsbeleid heeft de sanctionering al plaatsgevonden in het handavingsbeleid. Het invorderingsbeleid is gericht op het feitelijk innen van de bestuurlijke boete en/of de onverschuldigde betaling. Het vierde artikel van de Regeling, waarmee een strenger invorderingsregime werd geregeld voor vorderingen als gevolg van een schending van de inlichtingenplicht, komt hierdoor te vervallen.

1.2.2 Uitstel van betaling

Als iemand in het invorderingsbeleid terecht komt is er een bestuurlijke boete opgelegd en/of een besluit tot terugvordering genomen. In voorkomende gevallen kan of wil een schuldenaar dit bedrag niet in een keer terugbetalen. Om deze reden kan de uitkeringsinstantie een betalingsregeling afspreken met de schuldenaar. Het derde artikel van de Regeling biedt hiertoe enkele mogelijkheden.

Standaard regeling voor uitstel van betaling

Bij een standaard regeling voor uitstel van betaling verleent de uitkeringsinstantie uitstel van betaling voor een termijn van maximaal 36 maanden. Deze termijn

geldt voor alle vorderingen van UWV en de SVB op een schuldenaar. Hiermee wordt aangesloten bij de huidige praktijk sinds het versturen van de eerder genoemde opdrachtbrief. De geldschuld wordt gedurende die periode in termijnen ter hoogte van de volledige aflossingscapaciteit betaald of verrekend met de uitkering.

Uitstel van betaling op voorstel van de schuldenaar

Naast de standaard betaalregeling kan de uitkeringsinstantie uitstel van betaling verlenen conform een voorstel van de schuldenaar zelf. De Regeling verbreedt de mogelijkheden van UWV en de SVB om akkoord te gaan met een voorstel van de schuldenaar. Hierbij geldt de voorwaarde dat de schuldenaar binnen zes weken een gemotiveerd voorstel doet en dat het voorstel inhoudt dat de gehele vordering binnen 36 maanden kan worden voldaan. Een betalingsregeling op voorstel van de schuldenaar zorgt ervoor dat de uitkeringsinstantie beter rekening kan houden met de persoonlijke omstandigheden van de schuldenaar. Bijvoorbeeld, de schuldenaar kan voorstellen om 20 maanden te betalen op de halve aflossingscapaciteit in plaats van 10 maanden op de volledige aflossingscapaciteit. Hierdoor heeft de schuldenaar meer geld over aan het einde van de maand, wat een verlichtend effect kan hebben.

In sommige gevallen kan het voor een schuldenaar moeilijk zijn om zijn situatie te overzien, bijvoorbeeld als er sprake is van een meervoudige schuldenproblematiek of wisselende inkomsten. Vanuit de dienstverlening kan de uitkeringsinstantie in gesprek met de schuldenaar tot een gezamenlijk voorstel komen dat past bij de situatie van de schuldenaar. Als een schuldenaar niet voldoet, of bij nader inzien niet kan voldoen, aan zijn voorstel en daardoor de schuld niet binnen 36 maanden kan aflossen, spreekt de uitkeringsinstantie een nieuwe betalingsregeling af met de schuldenaar.

Er is gekozen voor een termijn van 36 maanden, omdat de ervaring leert dat een groot deel van de vorderingen in hun geheel kunnen worden voldaan binnen deze termijn. Na de termijn van 36 maanden volgt geen automatische kwijtschelding. Dit heeft te maken met de bepalingen die in de verschillende socialezekerheidswetten zijn opgenomen over het afzien van verdere invordering. In veel socialezekerheidswetten kan kwijtschelding plaatsvinden na tien jaar, met mogelijkheden om na vijf of drie jaar kwijt te schelden mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

Langere termijn voor uitstel van betaling

In sommige gevallen lukt het (net) niet om de volledige schuld af te lossen binnen de termijn van 36 maanden, ook niet bij inzet van de volledige aflossingscapaciteit. In deze gevallen zal de uitkeringsinstantie de hoogte van de periodieke betalingen of verrekeningen verlagen en de betalingsregeling verlengen tot maximaal 60 maanden. Dit voorkomt dat iemand voor een zeer lange tijd van een inkomen ter hoogte van de beslagvrije voet leeft. Ten opzichte van de Regeling zoals deze luidde voorafgaand deze wijziging is de verlaging van de aflossingscapaciteit gewijzigd. In de voorgaande Regeling stond er een verlaging van maximaal 5% tegenover een langere betaalregeling. Deze verlaging blijkt in de uitvoeringspraktijk te klein om tot de gewenste resultaten te leiden. In de voorliggende gewijzigde Regeling kunnen UWV en de SVB de verlaging vaststellen op basis van de individuele situatie. Daarnaast hoeft de verlenging van de termijn voor uitstel van betaling niet langer te leiden tot een grotere voldoening van de vordering. Dit is gewijzigd naar minstens 'dezelfde voldoening in totaal'. Na vijf jaar komt de schuldenaar mogelijk in aanmerking voor kwijtschelding, afhankelijk van de op hem van toepassing zijnde wettelijke bepalingen hieromtrent.

Vermogen

De uitkeringsinstantie is bevoegd om de schuldenaar te verplichten zijn vermogen in te zetten voor de aflossing van de schuld. Het aanwenden van vermogen kan iemand hard raken in zijn persoonlijke situatie. Deze Regeling sluit om deze reden enkele eigendommen uit als vermogen dat kan worden aangewend voor het aflossen van de schuld, zoals het woonhuis, gebruikelijke huisraad en zaken die de schuldenaar nodig heeft voor het uitoefenen van beroepswerkzaamheden. Hiervoor zijn wel enkele grenzen van toepassing. Het wordt in beginsel niet wenselijk geacht om een schuldenaar te verplichten zijn woonhuis aan te wenden voor het aflossen van een schuld. Een woonhuis heeft vaak naast materiële waarde ook immateriële waarde voor de bewoner, een (sociale) huurwoning vinden is vaak niet makkelijk, en daarnaast leidt een verhuizing tot een ingrijpende verandering in het leven van de schuldenaar. Met het oog op het stimuleren van arbeidsparticipatie en/of re-integratie is het ook niet wenselijk om zaken die nodig zijn voor het uitoefenen van werk aan te wenden als vermogen.

Voor uitkeringsinstanties is een vermogensonderzoek een kostbaar onderzoek, en het aanwenden van vermogen leidt niet altijd tot betere resultaten dan het inzetten van de aflossingscapaciteit. In veel gevallen zal de voorkeur dan ook uitgaan naar het aanwenden van de aanwezige aflossingscapaciteit. In een aantal situaties kan de uitkeringsinstantie wel een vermogensonderzoek uitvoeren en op basis daarvan het vermogen van een schuldenaar aanwenden voor het aflossen van de schuld. Bijvoorbeeld als de schuldenaar dit zelf voorstelt, of in gevallen waarin met inzet van de volledige aflossingscapaciteit de schuld niet binnen de termijn van de standaard betaalregeling kan worden voldaan, maar met het aanwezige vermogen de schuld wel kan worden voldaan.

UWV en de SVB houden bij het aanwenden van vermogen in de vorm van contanten of tegoeden op spaar-, betaal-, effecten-, of beleggingsrekeningen rekening met gezonde financiële buffer zoals geadviseerd door het Nibud, en kunnen ervoor kiezen dit bedrag vrij te laten. Het Nibud adviseert om een bepaald bedrag te sparen voor onvoorziene uitgaven. De eventuele opgebouwde buffer aanwenden voor het aflossen van de schuld is met het oog op armoedebestrijding niet wenselijk. De uitkeringsinstanties kunnen de hoogte van deze buffer voor alleenstaanden, alleenstaande ouders en gehuwden zelf verder inkleden. Ook kunnen de uitkeringsinstanties deze buffer afstemmen op de doelgroep van de regelingen die zij uitvoeren. Ook kunnen de uitkeringsinstanties deze buffer afstemmen op de doelgroep van de regelingen die zij uitvoeren.

1.2.3 Voldoening vordering tot en met € 300,-

Indien een vordering tot en met € 300,- bedraagt is het, uit kosten- en batenoverwegingen, niet noodzakelijk dat UWV en de SVB een betalingsregeling afspreken met de schuldenaar zoals bepaald in artikel 3. Voorwaarde daarbij is wel dat het UWV of de SVB per periode van een maand niet meer dan € 25,- verrekent of dat de schuldenaar niet verplicht wordt tot betaling van meer dan € 25,-. Dit bedrag is ten opzichte van de Regeling zoals deze luidde voorafgaand deze wijziging gehalveerd. Hiermee worden vorderingen tot en met € 300,- in maximaal een jaar voldaan, in plaats van een half jaar. Een lager maandelijks bedrag verkleint de mogelijkheid dat de vaststelling van een betalingsregeling zonder inkomensonderzoek de schuldenaar in de problemen brengt. Desondanks

kan ook een bedrag van € 25,- in sommige individuele gevallen alsnog kan leiden tot een te hoog aflossingsbedrag voor de schuldenaar. Het UWV en de SVB nodigen de schuldenaar uit een alternatief voorstel te doen om de schuld af te lossen.

1.2.4 Versoepeling betalingsregeling na tien jaar

In de Regeling zoals deze luidde voorafgaand deze wijziging bestond een mogelijkheid om de betalingsregeling te versoepelen na tien jaar mits de schuldenaar zich heeft gehouden aan zijn betalingsverplichtingen. Dit artikel 8 komt met deze wijziging te vervallen. In de praktijk werd er van deze mogelijkheid tot versoepelen weinig gebruikt, omdat de versoepeling minimaal was (de volledige aflossingscapaciteit vermindert met 5%), en omdat de schuldenaar na tien jaar al in aanmerking kwam voor kwijtschelding op grond van de voor hem relevante wettelijke bepalingen hieromtrent.

1.3 Verhouding tot rechtsbeginselen

In de Regeling wordt de constructie van uitstel van betaling, zoals neergelegd in de artikelen 4:94 tot en met 4:96 van de Awb als uitgangspunt genomen voor het treffen van een betalingsregeling. De termijn van uitstel en de bijbehorende voorschriften, zoals bedoeld in artikel 4:94 Awb, kleedt deze Regeling nader in. Ook bevat de Awb regels over de wettelijke rente (Artikelen 4:97 tot en met 4:103). Op grond van artikel 4:101 van de Awb is de schuldenaar over de termijn waarvoor uitstel van betaling is verleend wettelijke rente verschuldigd. Dit geldt tenzij bij het uitstel anders is bepaald. Ten opzichte van de Regeling, en de bijbehorende toelichting bij artikel 7, tweede lid, zoals deze luidde voorafgaand deze wijziging blijft de verhouding tot de Awb onveranderd.

1.4 Verhouding tot nationale regelgeving

Het invorderingsbeleid geeft uitvoering aan handhavingsbesluiten en terugvorderingsbesluiten. Deze besluiten worden genomen op grond van de verschillende uitkeringswetten.

1.5 Gevolgen

Deze wijziging codificeert de staande praktijk van UWV en de SVB sinds het versturen van de eerder genoemde opdrachtbrief, en wijzigt hierdoor de praktische werking van het invorderingsbeleid van deze uitvoerders slechts in beperkte mate. Het proces om tot een betaalregeling te komen, de informatie die schuldenaren hiervoor eventueel moeten aanleveren en het proces om de betalingen aan UWV of de SVB te doen wijzigt niet ten opzichte van de situatie van voor de wijziging van deze Regeling. De wijziging van de Regeling heeft om deze redenen naar verwachting geen of minimale effecten op de regeldrukkosten van burgers.

Het Adviescollege toetsing regeldruk (ATR) heeft het dossier niet geselecteerd voor een formeel advies, omdat het geen gevolgen voor de regeldruk heeft.

1.6 Uitvoering

Deze Regeling wordt uitgevoerd door UWV en de SVB. **PM**

1.7 Toezicht en handhaving

Op grond van artikel 37 van de Wet SUWI houdt de Nederlandse Arbeidsinspectie toezicht op de doeltreffendheid van de uitvoering van de wettelijke taken door de uitvoeringsinstanties. Ook houdt de Nederlandse Arbeidsinspectie toezicht op de wijze waarop deze instanties samenwerken. Met deze Regeling veranderen deze taken niet.

1.8 Financiële gevolgen

De wijziging van de Regeling is naar verwachting een budgetneutrale wijziging. Het uitgangspunt is vooralsnog dat er zo volledig mogelijk wordt ingevorderd. Door invordering over een langere periode uit te spreiden is de verwachting dat een gelijk deel van de vordering kan worden geïnd als in de huidige situatie. De schuldenaar heeft echter meer tijd om dezelfde vordering te voldoen, waardoor de lasten meer gespreid worden gedragen.

1.9 Advies en consultatie

PM

1.10 Overgangsrecht en inwerkingtreding

Deze Regeling treedt onmiddellijk in werking. Voor vorderingen die zijn ontstaan voor het moment van inwerkingtreding van deze Regeling blijft de oude Regeling gelden.

II ARTIKELSGEWIJS

A

Dit onderdeel geeft enige definities. Voor de definitie 'vermogen' in onderdeel r wordt in het belang van de burger de reikwijdte verbreed. In het algemene deel van toelichting wordt deze keuze nader toegelicht.

B

In dit onderdeel wordt de huidige artikel 3 gewijzigd, waarbij in tegenstelling tot de voorganger van deze regeling (Regeling tenuitvoerlegging van bestuurlijke boeten en terugvordering van onverschuldigde betalingen geldend tot en met 31 december 2023), bij het verlenen van uitstel van betaling geen onderscheid meer gemaakt tussen een vordering op grond van onverschuldigde betaling en een vordering op grond van het schenden van de inlichtingenplicht.

In de Regeling wordt de constructie van uitstel van betaling, zoals neergelegd in de artikelen 4:94 tot en met 4:96 van de Awb als uitgangspunt genomen voor het treffen van een betalingsregeling.

Op grond van artikel 4:94 van de Awb kan een bestuursorgaan de wederpartij uitstel van betaling verlenen. Gedurende dit uitstel van betaling kan niet worden aangemaand of ingevorderd. De beschikking tot uitstel van betaling vermeldt de termijn waarvoor het uitstel geldt en in die beschikking kan het bestuursorgaan voorschriften verbinden aan het uitstel van betaling.

Het vijfde en zesde lid van het huidige artikel komen te vervallen. De reden hiervoor is opgenomen in de algemene toelichting.

C

Artikel 4 vervalt. Deze keuze is nader toegelicht in het algemene deel.

D

Indien de vordering tot en met € 300,- bedraagt is het niet noodzakelijk het bepaalde in de artikel 3 toe te passen. Voorwaarde daarbij is wel dat het bestuursorgaan per periode van een maand niet meer dan € 25,- verrekent of dat de schuldenaar niet verplicht wordt tot betaling van meer dan € 25,-. Het bestuursorgaan is op grond van de materiewetten verplicht bij het innen van schulden de schuldenaren een inkomen te garanderen ter hoogte van de beslagvrije voet, bedoeld in de artikelen 475 c tot en met 475e van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Hiertoe nodigt het bestuursorgaan de schuldenaar uit een voorstel te doen om de schuld af te lossen. Als de schuldenaar hier geen gebruik van maakt wordt een inkomensonderzoek ingesteld en de beslagvrije voet berekend. Vervolgens wordt een termijnregeling vastgesteld. Vanuit kosten/baten oogpunt is een inkomensonderzoek en het in overleg treden over een betalingsregeling met de schuldenaar niet lonend bij vorderingen die gering zijn. Daarom is voor het treffen van een betalingsregeling ten aanzien van geringe bedragen in dit artikel een uitzondering gemaakt op de verplichting om voorafgaand aan het vaststellen van de betalingsregeling een inkomensonderzoek te doen en overleg met de schuldenaar te voeren. Gezien het relatief geringe bedrag van € 25,- dat maandelijks mag worden verrekend of moet worden betaald is de kans klein dat hierbij de beslagvrije voet wordt overschreden. Als de schuldenaar voorstelt om periodiek een hoger bedrag af te lossen dan neemt het bestuursorgaan dit over. Als de burger aangeeft de periodieke betalingen alsnog niet te kunnen dragen, wordt de beslagvrije voet alsnog berekend.

E

Artikel 6 vervalt, omdat de mogelijkheid om uitstel te verlenen conform een voorstel van een schuldenaar wordt geregeld in het nieuwe artikel 3.

F

Artikel 8 vervalt. Deze keuze is nader toegelicht in het algemene deel.

G

Dit onderdeel betreft een technische wijziging in verband met verwijzing naar vervallen artikelen.

H

PM

I

Artikel 11a vervalt in verband met een verwijzing naar een vervallen artikel. Dit artikel is niet langer relevant voor de regeling.